

ויואל משה

אמרות טהורות מבנש"ק רבי יואל משה פינטו שליט"א
בן אדמו"ר רבינו יאשיהו פינטו שליט"א ראב"ד מרוקו.

אוצר פנינים מזהירים, דברי התעוררו ומוסרים, לעורר הלבבות
ולתקן המעשים מפרדס התורה בלולים • מתוך גיליון 'ויואל משה'

פנינים מתוך מאמר

בביאת המשיח יעקרו בתי הכנסיות ובתי המדרשות מכל העולם ויובאו אל ארץ ישראל על ידי עקירת פסוקי 'ויהי בנסוע הארץ' ממקומם בתורה

להשראת השכינה בעם ישראל, לא היה נע אלא על פי דבריו.

וכן גם הבאת הגואל וצאתנו מהגלות תהיה על פי דברו והוראתו של משה רבינו, כפי שכתב האור החיים הקדוש (בפרשת תצוה). שהביא האור החיים את דברי הזוהר הקדוש (ח"א טו.) האומר כי הגאולה האחרונה תהיה בזכות משה, וכתב האור החיים הקדוש שלכן הגאולה מתעכבת, כי אין משה רבינו חפץ לגאול עם המתבטל מלימוד התורה ומעשיית המצות.

**עמוד הענן היה נע רק על פי הוראתו של משה רבינו.
וכן הגאולה תהיה כשמשה רבינו יראה שבני ישראל
מקיימים את דבר ה'**

בפרשתנו נכתבו בתורה הקדושה שני הפסוקים הקדושים 'ויהי בנסוע הארץ, וקדושתן רבה ביותר, עד שאמרו חז"ל (שבת קטו:) כי שני הפסוקים האלו לבדם נחשבים לספר בפני עצמו, כספר בראשית, וכספר שמות. והמתואר בפסוקים האלו הוא סדר מסעותיהם וחנייתם של בני ישראל בשנים בהם היו במדבר, שבכל אותם השנים חנייתם ונסיעתם של בני ישראל היתה על פי ה', שכאשר היה הקב"ה חפץ שבני ישראל יעזבו את המקום בו הם חונים ויצאו למסע למקום חניה אחר, היה עמוד הענן נע ממקומו הקבוע מעל למשכן, וניצב מעל גבי מקום מושבו של שבט יהודה, ודבר זה היה מראה לבני ישראל כי רצונו של הקב"ה שהם יעזבו את המקום בו הם שוהים. ואף על פי שכל בני ישראל היו הולכים בעקבות עמוד הענן, שהוא היה מכין להם את הדרך, ומפנה אותה מכל מכשול ומזיק, לא היה עמוד הענן מתחיל לנוע ולהדריך את בני ישראל לאן עליהם ללכת עד שהיה משה רבינו אומר: "קומה ה' ופצו איבין ונסו משנאיך, מפניך" (במדבר י, לה). וכן אחר שהיו בני ישראל מגיעים אל המקום בו חפץ ה' שיחנו, היה עמוד הענן נעצר מהליכתו, אולם לא היה חוזר למקומו הקבוע מעל גבי המשכן עד שהיה משה מורה לו לעשות כן על ידי שהיה אומר: "שובה ה' רבבות אלפי ישראל" (במדבר ילו, ו) וכן הדבר הזה אנו למדים עד כמה גדול הוא כוחו של משה רבינו, שעמוד הענן שהיה הסמל

בכוחו של משה רבינו להכרית את מידת הדין ולהעבירה מהעולם

ועוד אנו מוצאים כי עוד בימי חייו של משה רבינו, היה בכוחו להכרית את מידת הדין מן העולם, ולא להשאיר ממנה אפילו מעט. שהתורה הקדושה מספרת לנו בפרשת שלח, על העם העמלקי ששלח את צבאו העצום להלחם בעם ישראל שזה עתה יצא ממצרים, ובני ישראל היו שבורי גוף ולב מחמת סבל גלות מצרים, ועל פי הטבע ללא כל מאמץ היו העמלקים צריכים לנצח את בני ישראל, אולם אירע נס לבני ישראל, שכל המלחמה היתה תלויה בידיו של משה רבינו, שבזמן שהיה משה רבינו מרים את ידיו כלפי השמים ומתפלל היו בני ישראל גוברים על העמלקים, ובזמן שהיה משה מוריד את ידיו ולא מושיטים כלפי השמים, היו העמלקים מנצחים את בני ישראל. והנועם אלימלך זיע"א (בפרשת תצוה) כתב לשאול, הרי אם המלחמה היתה תלויה בהרמת ידיו של משה רבינו, מדוע משה רבינו היה מטה ידיו כלפי מטה לעיניהם, הרי אם היה משאיר

חדש! לכל מבקשי החכמה
ניתן לקבל בתפוצה ישירה את העלונים
"ויואל משה"

ו"פניני ויואל משה"
מתורגמו ומוסרו של בנש"ק
רבי יואל משה פינטו שליט"א
בנו בכורו של האדמו"ר
רבינו יאשיהו פינטו שליט"א
במיל: TorahPinto@gmail.com
בוטצאפ: +1 (917) 459-8776

כי בהם נמצאת השכינה בזמן הגלות

עוד אמרו שם בגמרא במגילה (כ.ט.) כי בזמן הגלות השכינה נמצאת בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. וסיפרה שם הגמרא על אמוראים שהיו יושבים בבתי כנסיות שבבל, ולפתע היו אחזניהם שומעות את השכינה נכנסת אל בית הכנסת, ואם הם לא היו יוצאים מפני כבוד השכינה, היו מלאכי השרת מפחידים אותם עד שהם היו יוצאים. ולכן על האדם להיזהר מאוד בקדושת בית הכנסת, שלא לנהוג בו בשחוק, ובקלות ראש, ולדבר בו דברים בטלים, כי הוא נמצא במקום השכינה, ובית הכנסת נקרא 'מקום מקדש מעט'. וכבר העיד המהר"ח (שער הכונות ד) על האר"י הקדוש, שהיה מקפיד הקפדה גדולה ביותר שלא לדבר בבית הכנסת אפילו שלא בשעת התפילה, ואפילו לא בדברי מוסר, ותוכחות תשובה, כי חשש פן ימשך לדיבור חול במקום השכינה.

אדם שלא בא לבתי הכנסת ולבתי המדרש בזמן הגלות לא יוכל לבא לבית המקדש מיד כשיבנה

עוד אמרו חז"ל בגמרא במסכת מגילה (כ.ט.), כי כאשר יגאלו ישראל מהגלות, וישובו אל ארצם, גם השכינה תשוב עמהם לחפארתה, ומחמת שהשכינה נמצאת בזמן הגלות בבתי הכנסת ובבתי המדרש, כל אותם בתי כנסיות ובתי מדרשות הנמצאים בחוץ לארץ, יעקור אותם ה' ממקומם בניכר, ויביאם אל אדמת ארץ ישראל. והרה"ק רבי משה אליקים הפשטיין זיע"א, שהיה בנו של המגיד הקדוש מקוֹז'ניץ, ותלמידם של הנועם אלימלך ורבי זושא מאניפולי, כתב בספרו (באר משה ליקוטים) לשאול על זה, שהרי בודאי כל בני ישראל ירצו להתפלל את כל תפילותיהם בבית המקדש שהוא בית תפילתו של הקב"ה, ואין מגבלה למכסת האנשים היכולים להיכנס בבית המקדש, ואם כן לשם מה יביא הקב"ה את כל בתי הכנסת ובתי המדרש מכל קצות תבל אל ארץ ישראל, הרי לא יהיה בהם כל צורך. והשיב כי אותם שבשנות הגלות התפללו בבתי הכנסת, ולמדו בבתי המדרש, הם יוכלו לבא אל בית המקדש מיד כשיבנה, כי נפשם הורגלה לקדושת המקדש, על ידי זה שהיו בזמן הגלות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות שהם מקדש מעט. אולם אותם שלא התאמצו לבא לבתי הכנסת ולבתי המדרש, ועבדו את ה' בביתם ובמקום עבודתם, כשיבנה המקדש נפשם לא תוכל לעמוד בקדושת המקדש, והם לא יוכלו להיכנס אליו, ולכן הם יצטרכו להתפלל בבתי כנסיות וללמוד בבתי המדרש שנעקרו מחוץ לארץ והובאו אל ארץ ישראל, עד אשר תתרגל נפשם לקדושת המקדש, ורק אחרי כן יוכלו לבא אל המקדש עצמו. וכתב שם כי אמר את הדברים האלו לפני האוהב ישראל מאפטא זיע"א, ואמר כי דברי אמת הם.

את ידיו כלפי מעלה לזמן ממושך, היו בני ישראל מנצחים את העמלקים ניצחון מהיר וכביד יותר. ותירץ הנועם אלימלך כי הרמת ידיו של משה רבינו העמידה בסיכון את העולם כולו, כי הקב"ה ברא את העולם משולב ממידת הרחמים, ומידת הדין, שמידת הרחמים טיב לצדיקים, ומידת הדין תעניש לרשעים. ומשה רבינו בהרמת ידיו היה מכרית את מידת הדין, וכמעט שלא נשאר ממנה זכר, ואם היתה מידת הדין נכחדת לא היה העולם יכול להתקיים, ולכן הוכרח משה להוריד מידי פעם את ידיו בעת המלחמה כדי שלא יחרב העולם. ואם כך היה בימי חייו של משה רבינו, ארבעים שנה קודם לפטירתו, ודאי שכעת בדור האחרון המתקיים בזכות תורת משה, שהקורא את ספר דברים ביום שבת קודש, כפי תקנת עט"ר כ"ק האדמו"ר שליט"א, ומידבק בנשמת משה רבינו וקורא אליו שירים ידיו אל הבורא יתברך שמו בתפילה בעדו, ודאי שמידת הרחמים תתגבר על מידת הדין, ויזכה האדם שיהיו רחמי ה' מתגוללים עליו.

השכינה גלתה עם בני ישראל ומצטערות איתם בכל צערם

אנו מוצאים בגמרא במסכת מגילה (כ.ט.) שאמר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א כי על בני ישראל לדעת כמה חביבים הם לפני הקב"ה, שלא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות, לגלות הקשה והגוראה, והוא יתברך נותר בביתו במקום מקדשו ותפארתו. אלא לכל מקום שגלו ישראל גם השכינה הקדושה גלתה עמהם, שלכל חבל ארץ אליו גייע אפילו יהודי בודד, השכינה נמצאת עמו שם. וכך מסופר גם במדרש שאחר שנחרב בית המקדש, הגלו מחריבי המקדש את רוב יושבי הארץ לבל, ומעטי מעט מהעם נותר לישב בציון. ואמר הקב"ה לירמיהו הנביא שהוא ישאר עם אותם מבני ישראל שנשארו בציון, כי הוא הקב"ה שמלוא כל הארץ כבודו יורד עם בני ישראל אל הגלות, להצטער בכל צערם, ולכאוב את כל מכאובם. והתפארת שלמה זיע"א (בפרשת ואתחנן) כתב שאם אנו בני האדם המורגלים בסבל, מצטערים בגלות מצרות רבות, ודאי שמלך מלכי המלכים הקב"ה מצטער צער כפול ומכופל, על גלותו מביתו, ועל צער בניו בני ישראל. ופירש על זה את המשנה באבות "דע מה למעלמה ממך", כי אם אתה בסבל וצער, ודאי שגם הקב"ה שהוא למעלה ממך מצטער.

צוין להיזהר מאוד בכבוד בתי כנסיות ובתי מדרשות

פנינים מתוך מאמר - משנת אבות

קודם שאמרו ישראל "נעשה ונשמע" קרא משה באוזניהם את ספר התורה ולימדם שני יסודות גדולים בעבודת ה' שנרמזו גם בפרשת במדבר

השטן בשמים קיטרט על יהודי העיר דמשק שהם עושים עבירות ומעשים חמורים, ונגזר עליהם שתפרוץ מגיפה בעירם ותפיל בהם חללים רבים, ומבית דין של מעלה ביקשו להודיע לרבי חיים ויטאל זיע"א על הגזרה כדי שיפעל לבטלה. ושאל רבי חיים ויטאל את אותה הרוח מי הם הצדיקים שבתפילתם ובתעניתם יכולים הם להעביר את רועה הגזרה, ולעורר את מידת הרחמים כדי להעביר את החרב החדה המונחת על צוואר יהודי העיר דמשק, והשיבה הרוח כי הצדיקים רבי יוסף מטאלטון, רבי יעקב אבולעפיא, ורבי יאשיהו פינטו, הם שיכולים לבטל את הגזרה בתפילתם.

מן השמים אמרו לרבי חיים ויטאל זיע"א כי בכוחו של הקדוש רבי יאשיהו פינטו זיע"א 'הרי"ף דעין יעקב' לבטל גזירות שנגזרו בשמים

בספר 'חמדת ימים' (ימים נוראים פרק ג, אות ז) כתב שמצא לתלמידי רבינו האר"י הקדוש שסיפרו, שפעם אחת ירדה מן העולם העליון רוח של חכם אחד, שהיה צדיק וקדוש, והתעברה בנערה אחת מהעיר דמשק, והרוח שבנערה היתה מבקשת שיבואו לפניה את רבי חיים ויטאל זיע"א. וכשבא רבי חיים ויטאל זיע"א לפניה אמרה הרוח כי היא נשלחה מבית דין של מעלה להודיעו, כי